

1999. december 14-én, a délután kellős közepén rádöbbsentem, hogy a szilveszterem valószínűleg el lesz cseszve – ahogy máskor is. Jobbra fordultam, a Félix-Faure sugárútra, és bementem az első utazási irodába. Az alkalmazott, egy népi blúzos, bal orrcimpájában piercinget viselő, hennázott hajú barna lány éppen egy másik ügyféllel foglalkozott. Nekiálltam összeszedgetni a prospektusokat, oldottságot színlelve.

– Segíthetek? – kérdezte a lány egy perc múlva.

Nem, nem segíthetett. Senki sem segíthetett. Egy vágyam volt: hazamenni, és a tökömet vakargatva klubszálló-katalógusokat lapozgatni, de mivel a lány már megszólított, nem tudtam, hogyan vonhatnám ki magam a párbeszédből.

– Januárban szeretnék utazni – feleltem lefegyverzőnek szánt mosollyal. A lány rögtön rákapcsolt:

– Napfényre vágyik?

– Korlátozottak az anyagi lehetőségeim – így én.

Néhány szakfolyóirat átlapozása után az a kép alakult ki bennem, hogy az utazó és az utazási iroda alkalmazottjának párbeszéde gyakran lép túl a hagyományos kereskedelmi kapcsolat keretein – sőt, olykor az utazással mint az álom hordozóanyagával való üzletelés képes feltárni minden kereskedelmi kapcsolat valódi: titokzatos, mélyen emberi, majdnem misztikus tétjét. Képzeljék magukat csak egy pillanatra *az utazó* helyébe. Miről is van szó? Figyelmesen meg kell hallgatniuk az ajánlatokat, amelyeket az önökkel szemben ülő (általában *női*) alkalmazott vonultat fel. Az alkalmazottnak – hiszen ez a munkája – kiterjedt ismeretei vannak a katalógusokban szereplő üdülőtelepek nyújtotta szórakozási és kulturális lehetőségekről, és minimum megközelítő elképzelése az átlagvendégkörről, a helyszínen űzhető sportokról, a helyi konyha adottságairól. E néhány hétre

nagyrészt tőle függ az önök boldogsága – vagy legalábbis e boldogság létrejöttének lehetősége. És az alkalmazott – bár csak rövid időre találkozik önökkel – nem egy „átlagos” nyaralás feltételeit sorolja fel, hanem igyekszik kifürkészni az önök várakozásait, vágyait, vagyis titkos reményeit.

– Nézzük Tunéziát. Klasszikus célpont, és januárban tényleg nem drága – hozakodott elő a lány az *étvágygerjesztővel*. – No meg Dél-Marokkó, ami igazán szép tud lenni szezonon kívül. – Miért *szezonon kívül*? Dél-Marokkó egész évben nagyon szép. Kiválóan ismerem, valószínűleg jobban, mint ez a hülye picca. Lehet, hogy nagyon szép, de *nem az esetem* – ezt kellene valahogy beavernem a fejébe.

– Nem szeretem az arab országokat – vágtam rá gyorsan. – Vagyis... – Ahogy jobban belegondoltam, eszembe jutott a libanoni lány, akivel egy szexklubban találkoztam: nagyon tüzes, finom kis puncsi, ráadásul nagy mellel. Egyébként egy munkatársam mesélt a hammameti *Nouvelles Frontières* szállóról, ahol egy rakás al-

gériai csaj mulatozott magában, férfifelügyelet nélkül. A kollégám ragyogó emlékeket őrzött róla. Végeredményben az arab országok megérenék a fáradságot, ha sikerülne őket kirángatni a fos vallásukból.

– Az arab országok közül csak a muzulmánokkal van bajom. Nincs olyan arab országa, ami nem muzulmán? – Mintha kvízműsorban lettünk volna: egy nem muzulmán arab ország... negyven másodperc. Kicsit tátva maradt a szája a lánynak.

– Ott van például Szenegál... – törte meg végül a csendet. Szenegál. Miért is ne? Úgy hallottam, hogy Nyugat-Afrikában a fehér férfiaknak még mindig nagy az ázsiója. Az ember csak megcéloz egy diszkót, már haza is vihet valakit a bungalójába. Ráadásul a lánynak nem is kell kurvának lennie, élvezetből csinálják. Persze örülnek az ajándéknak, a kis arany ékszereknek, de melyik nő nem szeret ajándékot kapni? Nem is értettem, miért jutott ez most eszembe, és amúgy sem volt kedvem baszni.

– Nincs kedvem baszni – mondtam. A lány meglepetten nézett rám. Igaz, ami igaz, átugrottam egy-két állomást a gondolatmenetben.

Tovább lapozgatott a katalógusban. – Szene-
gál amúgy is hatezernél kezdődik – jegyezte
meg végül. Szomorúan nemet intettem. Ő fel-
állt, újabb katalógust keresett: nem is olyan ér-
zéketlenek ezek a lányok, mindig fogékonyak
az anyagi természetű érvekre.